

PAPITU

—Jo, quan menjo lluç, no puc dormir, Agneta.

—Doncs, jo, quan tu menges llagosta, tampoc.

Redacció i Administració:

Consell de Cent, 201

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—
Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

BARCELONA, 8 DE JUNY DE 1927

Disbauxes confidencials

LA QUINZENA DELS NUVIS :

Els promesos tenen paciència fins a la primavera. En arribant el bon temps, però, llur desfici no té aturador i els pares es veuen obligats a fer un pensament. Els nuvis es muden, i repapats en un «dandó» guarnit de blanc, llustrós i suau, arrossegat per dos briosos cavalls, fan el camí de casa a l'església, de l'església al fotògraf, del fotògraf a la fonda i de la fonda a l'estació, esquivant amb el cap els esguards burletes dels imperterrits.

L'escollir aquest temps és una

prova de previsió dels pares quina experiència pot molt. Amb la tebior de l'aire de la primavera, els nuvis encara que es desabriguin no han de temer un refredat. En canvi, a l'hivern ja se sap que parella que es casa, parella que arreplega una pulmonia.

En aquest temps és quan les dones són felices, van pel carrer esguardant a tort i a dret, cer-

cant escales guarnides, cotxes amb el ramet de tarongina, i aparadors de fotografia, i a cada poncella que veuen passar camí de l'altar exclamen un «pobreta!», però amb un to que no és pas de llàstima. I és que les dones no se'n peneixen mai d'haver-se casat. Així com nosaltres cada vegada que ens creuem amb un casament no podem estar-nos de botzinar: «Burro! Ganàpia! Ja sabràs el que és bo, ja! Neula! Més valdria que et clavessis un tret!», elles senten despertar-se un seguit de dolços records que les omple de satisfacció.

La dona no se'n peneix mai d'haver-se casat. Prova d'això és que una vegada vidua, sempre té un mot tendre per suavitzar els defectes del difunt: «Sí, és cert, s'emborratxava, el pobre, però és perquè era orfe de l'edat de 52 anys». «No hi podia fer més, tenia de jugar. Era com una malletia». «I no era ell, no, eren elles les que el buscaven!»

En canvi, nosaltres botzinem del demati al vespre com uns esperitats: «Més hauria valgut que enlloc de casar-me m'hagués begut un litre de sulfumant.» «Que en vaig ésser d'animal!» «Tan bé que estava de solter!», i altres mots que reflexen el descontent i el fracàs.

Y com que l'amor lliure per ara no es posa a la pràctica i el divorci dona molt que pensar, aquesta quinzena dels nuvis, en lloc de minvar, va in crescendo i cada dia hi ha més casaments.

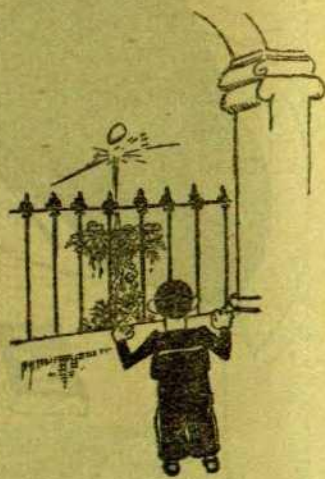
La setmana entrant, però, parlarem dels Consells que hauria de donar la Societat Protectora dels Pobres Nuvis als que estan disposats a llençar-se a tan arriscada aventura.

L'OU COM BALLA

Ja manquen pocs dies per al «Corpus».

L'ou com balla, a la Catedral seguirà proporcionant plens de Cabildo i serà l'espectacle més concorregut d'aquests dies. Grans i xics admiraran el prodigi de l'ou en equilibri i els comentaris seran variats i distrets.

—Arribant a casa ho provaré amb un parell.

FIXA'T TOTHOM MIRA EL TEU BARRET

La crisi del barret de palla enguany s'ha manifestat amb més força que l'anterior. Es debades que el barretaires posin el criu per les parets, car el públic ja el ronsa. El «Fixa't, tothom mira el teu barret!» no conou a ningú. Els nostres elegants rendeixen culte a la moda que enguany ha decretat que l'ala de davant ha d'estar abaixada i per res del món es posaran un barret que vulgui resistir.

La crisi del barret de palla és irremeiable, com va ésser-ho molt

abans la crisi de l'hongo i del «jipi-japa».

Cal acceptar-la amb tota resignació i inventar un altre tapa goteres amb el nom de «Blak-botton» o «Sperit of Sant Louis» que tingui un caire més modern. Voler ressuscitar morts és perdre el temps i no condueix a res de profit.

GUNDEMARO RECOLONS

—Ja em veu, tan gras... Doncs miri, el meu pare, quan va néixer, pesava tan sols 500 grams.

—I va viure?

FRATERNITAT

El comte de Presilla, en adquirir a Valldeben un castell rodejat d'un sens fi d'hectàrees de terreny, féu coneixença amb els masovers i observà amb la sorpresa consegüent que un d'ells anomenat Pere Banau, se li assemblava com un ou amb un altre ou o com dos germans que s'assemblin.

—T'assembles molt amb mi—va dir-li el comte un dia.

—Sí, senyor comte. La naturalesa ja les ofereix aquestes coincidències.

—Viuen els teus pares?

—No, senyor comte. Ambdós són morts. Però, si no recordo malament, els dos estigueren al servei del vostre pare. A casa del vostre pare es conegueren i es casaren.

El comte de Presilla, al quedar-se sol, reflexionà:

«L'aventura és ben clara. El meu pare va tenir amors amb la mare d'aquest home. Coses de la vida! El fill legítim hereda nom, títol i fortuna, mentre el fill de l'atzar és un pobre masover que s'ha de guanyar el pa amb la suor del seu front. I aquest xicot és simpàtic, discret, senzill i honrat. No em cal dubtar gens per comprendre que és el meu germà.»

A la comtesa de la Presilla, molt més orgullosa que no pas el comte, la molestava en gran manera l'audàcia d'aquell masover que tenia el tupé d'assemblar-se al seu marit.

—L'hauries de despatxar en Pere.

—I per què?

—Perquè resulta insuportable això que se t'assembla tant.

—Has de saber que és el meu germà.

—Què dius, espòs meu? Que és el teu germà? Però això és el comble!

—Res de combles! La seva mare estigué de serventa a casa del meu pare...

—I el teu pare...? Tot un noble...!!

—Què hi vols fer! Ja no hi ha remei... Al cap i la fi sembla bon xicot i jo li vaig posant aprecí.

Cada dia, en efecte, el comte es sentia més fraternalment unit amb el seu masover.

I cada dia la seva consciència li repetia més fort: «Estàs desposseint a aquest home del que li pertany tant com a tu! És fill del teu pare!» Tan turmentat estava per la seva consciència, que un dia anà a trobar en Pere i li digué:

—Ets el meu germà i no puc viure pensant que posseeixo deu milions, mentre tu no tens fortuna. Et cedeixo cinc milions.

—Oh, no! Jo no vull robar al senyor comte!

—Però si no em robes; jo te'ls regalo.

—Es que el senyor comte me'ls dona perquè creu que jo sóc fill del seu pare.

—.....

—Doncs, no; és el senyor comte el que és fill del meu pare.

I obrint un armari, en tragué

una fotografia i digué al comte:

—Aquest era el meu pare. Vostè encara s'hi assembla molt més que no pas jo.

ANISOS

Parlant de polvos, un dia, deia el calavera Anton:

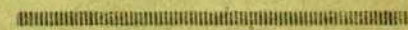
—Els polvos que més m'agraden són, noia, els polvos d'arròs.

—M'estimes, nena?—et vaig dir bevent en ton cantiret... i tu vares dir-me:—Sí!... mentre bevia a galet.

—Què tal el còlic, Gasull?

—Noi, ho tinc mal amanit.

En tota la santa nit no he pogut pas tancar l'ull.

—Diu que per mi es tiraria de cap a mar.

—I per què no ho fa?

—Perquè no sap nedar.

UN «TRUC»

En certa sabateria
un jove vestit decent,
entrà per unes sabates
i així digué al sabater:

—Em farà l'obsequi, mestre,
de provar-men un parell?
—De seguida.

—Les vull bones.

—Tinc jo de lo milloret.—
I el sabater va mostrar-li
un calçat fort i ben fet.
El jove es treu les sabates
i, provant-se el nou parell,
entrà en la sabateria
altre jove, i, amatent,
ajupint-se amb prou destresa,
les velles sabates pren,
fugint d'allí ben de pressa,
deixant al jove sorprès,
qui cridava mentre veia
sortir al lladre, corrents:
—M'ha pres les meves sabates!
Agafeu-lo aquest pillot!—
I sortí darrera l'altre
amb el nou calçat als peus.
—Corre, veiam si l'atrapes!—
prou clamava el sabater.
Mes, notà ben prompte l'home
quan dels dos cap en veié,
que era inútil atrapar-lo,
perquè... l'atrapat fou ell!

FRA ANSELM TAROT

EL FLAC DE MEMÒRIA

L'escena, a casa el doctor Lluquet, ginecòleg. Hora, la de visita. Entra una senyora bellíssima i ben plantada.

—Vostè dirà, senyora. Què li fa mal?

—Noto des de fa unes setmanes una forta irritació. M'he rentat amb un grapat de coses, i res. Però... jo a vostè el tinc present, doctor!

—I jo també a vostè, senyora! Però no caic...

—Jo tampoc...

—Així, doncs... Vostè no fa excessos en beure vi?...

—Ai, no!

—Ni en... l'amor?

—Sóc vídua fa tres anys.

—Perdoni... En fi: ho examinarem.

—Quina vergonya!...

—El metge és com el confessor, senyora. I sense veure el mal, no podem curar-lo.

—Ja me'n faig càrrec, ja. Però, sap?, una és recatada...

—Posi's així... Més ajeguda. Una cama aquí i una altra aquí. Ah, ha, ha!

La clienta, ajeguda en el «taulell» de reconeixement, es mos-

tra franca. Volem dir que no amaga res. I el doctor Lluquet, en contemplar aquell bé de Déu, exclama, donant-se un cop al front:

—Aquesta piga la conec!... Vostè és la senyora Angeleta! No es recorda que l'any passat vàrem estiuejar junts a Cardó?

SANTA INNOCÈNCIA

En Miquelet, vailet de sis anys, és la desesperació de la seva mamà. No en pot sortir. A tothom maltracta i posa tot sovint en greus compromisos als seus pares.

L'altre dia, el senyor Quim i la senyora Agneta, els pares d'en Miquelet, tenien visites. A mitja tarda, la bona senyora cridà la cambrera.

—Mana la senyoreta?—digué la cambrereta, una morena de vint anys que feia goig de debò.

—Serveixi el te...—féu la senyora.

—Ara, corre, mona, no t'entretenguis!—digué el nen.

La senyora Agneta s'indignà.

—Miquelet, això no està bé. No vull que donguis nom de bèsties al servei. Ni al papà ni a mi no ens agrada, ho sents?

I en Miquelet, mirant el seu pare, que amb el gest aprovava les paraules de la seva muller, digué:

—T'equivoques, mamà. Al papà sí que li agrada...

—A mi?—va dir el pare.

—Sí. Perquè quan la cambrera li diu: «Ratolinet meu...» i li salta a la falda, ben content que està!

Excusem dir-los el que va passar aquell vespre...

L'ESTRANYA AVENTURA D'EN BIELÓ

En Bieló té fama de mentider. Si està o no justificada, no ens hi fiquem. Assenyalem els fets i prou. Ara, que perquè vostès se'n facin càrrec, els contarem aquesta història, que ahir, en

—La mestressa diu que la calúnnia és una cosa que s'aixeca als homes.

—Es veu que a les dones ningú no ens aixeca res.

Bieló, molt seriosament, ens encolomà al cafè.

—Vaig embarcar-me a L'Havre per anar a L'Havana. El viatge, els primers dies, va resultar esplèndid. El capità, un tal John Park, sorrut i feréstec, era obeït cegament per la tripulació i no parlava quasi amb ningú. Els passatgers érem sis: un matrimoni suís, un viatjant alemany, un capellà italià, una cupletista francesa—molt caia i molt ben feta—i un servidor. El vaixell anava carregat de bótes plenes de no sé què. El mar era llis i el cel blau i tot anava com una seda. Però havíem ja passat les Canàries, quan vàrem observar amb sorpresa que el capità, tan seriós i solemne, feia els tatos a la Margot, la cupletista. I també ens vàrem fixar amb què aquesta li clavava cada «miquel» que atabalava.

I ara ve el sorprenent d'aquesta història. Transcorregueren vuit, deu, quinze dies, i no vèiem terra! El nostre vaixell, vinga caminar, però semblava que l'Oceà no tingués fi. La terra sospirada no apareixia per enlloc.

Tots els passatgers, esverats, anguniosos, ens penjàvem a la borda esperant albirar la terra ferma. Ja estàvem tips de vaixell. Però no vèiem més que mar i cel. Interrogàvem els tripulants i aquests, com obeïnt una consigna, feien la mitja rialla i callaven.

Allò era el «Vaixell Fantasma»! L'alemany renegava i s'atipava de cervesa, per oblidar les cabòries. El matrimoni suís s'enganava a totes les verges de sa terra. El capellà, ni es recordava de resar. Un servidor llegia un volum d'en Valentí i Camp, que no em negaran que és un símptoma de desesperació. Sols la Margot permaneixia tranquil·la, com si estés en el secret.

Feia ja quaranta dies que navegàvem, quan, un vespre, la xicota em va contar el que passava.

—Es horrorós!—va dir-me.—Figuri's que el capità s'ha enamorat de mi.

—Es comprèn.

—Tinc el cos embastat...

—Deu ésser interessant!

—Deixi's de galanteries. El molt atrevit em va proposar que l'anés a veure a la seva cabina... Ja em pot entendre...

—Prou! Però... vostè...

—M'hi vaig negar. A terra, no em faria res. No vindria d'un. Però a bord, em fa un no sé què. Em sembla que m'ha de portar dissort!

—I ara! Però, això, què té que veure?

—Que el molt salvatge em va jurar que fóra seva a bord, i que no arribaríem a terra fins que ho hagués aconseguit. Cada nit, fa virar el vaixell en rodó i fa un

mes que de dia fem el mateix camí!

No els negaré que tant jo com els meus companys de viatge vàrem procurar convèncer la cupletista que l'amor, en alta mar, resulta més deliciós. El capellà hi va emprar tota sa eloqüència.

Per fi, als seixanta cinc dies de navegació, vàrem veure terra cubana. Cercàrem la francesa, per a felicitar-la, i no la vàrem poguer veure. S'havia tancat a la seva cabina. Es veu que se'n donava vergonya...

Ara, vostès diran si en Bieló és mentider o no.

LA PATXORRA D'EN JANOT

En Janot Garvat era baix de sostre.

Tot ho veia petit.

Els esdeveniments tots els veia mirant pel revés de la ullera.

Disminuïa les coses a la mida de la seva talla.

Cert dia trucà a la porta de la cambra de la dispesera.

—Senyora Quima!

—Què vol, Janot?

—Un vas d'aigua, vol fer el favor?

—Si és servit.

I en Janot, surt de pressa i se'n va a la seva habitació.

Torna a trucar tot seguit.

—Senyora Quima!

—Què vol, Janot?

—Vol donar-me un altre vas d'aigua?

—Prou!

L'operació es repeteix cinc, sis, set, deu vegades.

A la fi, la dispesera, intriga-da, pregunta:

—Per què els vol tants vasos d'aigua, Janot?

I en Janot respon:

—Es que se m'ha calat foc a l'habitació, sap?, i ja s'ha cremat el llit...

LA BLEDA DE LA PAULETA

La Pauleta era una xicotica maca, molt maca, però molt bleda.

I en Jaumet estava engrescat amb la Pauleta.

—Escolti, Pauleta! — li deia sempre que la veia. — Per què no em vol fer feliç?

—Impossible, Jaumet. Jo, ja ho voldria, però si el vell ho sabia, em plantaria, i no em convé...

Cert vespre, en Jaumet acompanyà la Pauleta a casa. La xicotica vivia en un fosc carrer de prop de Sant Just.

—Aquí s'està, Pauleta?

—Sí, Jaumet.

—Em permet pujar?

—No, Jaumet...

—Tingui compassió de mi, Pauleta!

—Miri: perquè vegi que l'aprecio, si avui el vell no ve, tindrè gust amb rebre'l.

—De debò?

—Sí. Però... com l'avisaré?

—Miri: si a les deu no ha vingut, posi un llum darrera la finestra.

—Vol dir?

—Sí. Serà el senyal. Quedem així?

—Com vostè vulgui...

A les deu, en Jaumet ja estava de plantó. No lluí cap llum en cap finestra. A les dotze, cansat i maleint el vellot, se n'anà el pobre xicot, renegant de la seva pega. La fosca més absoluta regnava en la façana.

L'endemà, la Pauleta feia morros a en Jaumet.

—Que està enfadada, Pauleta?

—Vostè dirà. Sis mesos que em demana una cosa, i quan la hi concedeixo, em té plantada esperant-lo tota la nit, sense venir. Vostè dirà si està bé, això!

—Però... i el llum?

—A dos quarts de deu el vaig encendre, i va cremar fins les dues!

—Com és possible! No el vaig veure, l'hi juro!

—Però, com el volia veure, si la finestra de la meua habitació dóna al celobert?...

A en Jaumet, amb un xic més li agafa un treball.

POR JUSTIFICADA

Un xicot de setze anys, veient-se en possessió, per primera vegada, de la clau i un duro, decidí donar a aquest l'empleu clàssic.

I se n'anà, amb un amic, a veure una certa senyora que tenia unes dispeseres molt amables. Ja ens poden entendre.

El xicot, sense saber com anava, es trobà aparellat amb una minyona, grassa i llustrosa, que ben bé pesava aquells cent qui-

—Es que crec que vostè es vol casar amb mi perquè tinc quartos.

—No ho cregui. Es perquè jo no en tinc...

los. En veure — en la cambra respectiva — el *deshabillé* de la fulana, el pobre noi es tornà groc, groc...

—Què tens, reiet? Què et passa?

I el pobre noi, respongué:

—Es que quan era petit, una somnàmbula em va dir que moriria ofegat.

I es clavà a plorar.

UN BON COR

El senyor Roc va portar a sa muller a l'Exposició Canina.

—Què tens, Roc?—li digué la bona senyora.—Com és que et grates tant?

—Es que una puça m'ha picat.

—Calla, no et moguis. Té la veig a la pitera de la camisa... Estigues quiet... Ara!... Ja la tinc!

El senyor Roc aturà la mà de sa muller.

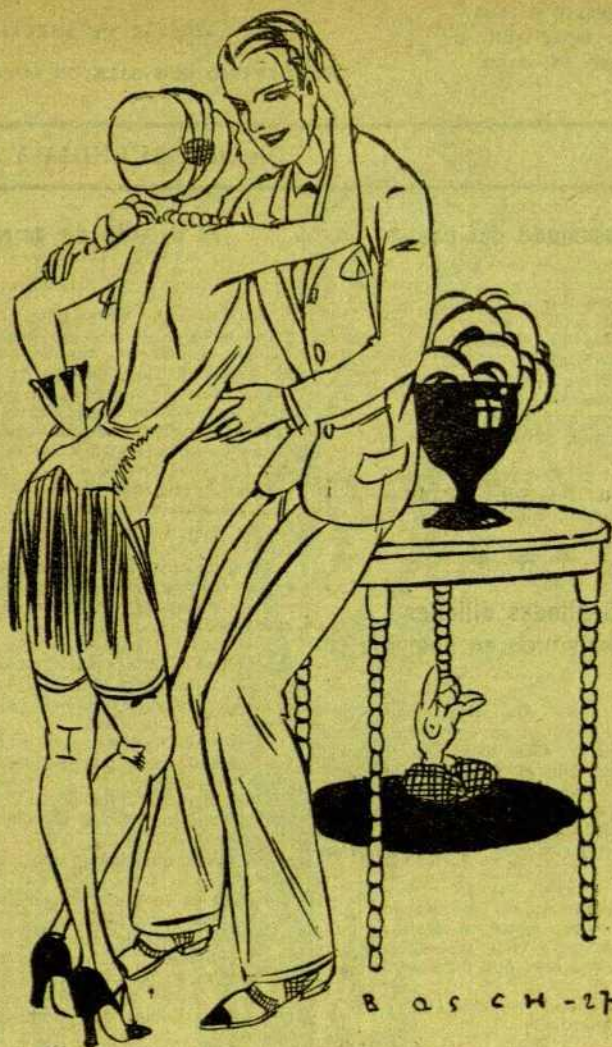
—No, Emilieta, no!... No la matis. No veus que corre la meua sang per les seves venes?

LA PRIMERA CRIATURA

Vivien ja desconfiats

la Rosaura i en Ventura, quan, als deu anys de casats, deixà sos desigs colmats la primera criatura.

Com és costum en tals casos, mostra el nen la llevadora, dient-li: «Sigui en bona hora» i en deixar en els braços d'en Tura tan gran penyora, continuà: «No pot dubtar, puix és sa mateixa cara...» I en Ventura va exclamar: «La té com la que tinc ara, o com quan vaig començar?»

—Perdona'm! Ha estat un moment de bogeria!

—I has tardat una horeta a obrir-me?

CONTES INSTANTANIS

—Cinc duros de multa per haver pegat la dona en públic.

—Cinc duros!

—Sí. Es la taxa d'espectacles públics!

—El seu papà ha fet suspensió de pagaments, senyoreta? Ja li ho vaig dir que faria tots els possible per impedir el nostre casament...

—Hi ha una senyora que pregunta per vostè.

—Com és?

—Per l'estil de la senyora.

—Digui-li que no hi sóc.

—Fa temps que no el veiem!

—Es que en sis setmanes he perdut la sogra, la dona i la cunyada...

—Quina potra!

—Com! Ahir es va morir la teua dona, i avui abrades la criada?

—Què vols que et digui! Amb el dolor no sé el que em faig...

El vermudo del pastor

El otro día un pastor
en un café se sentó
y llamando al camarero
un vermudo le pidió.
—¿Torino?— éste preguntó,
y contestóle el payés:
—Mira qué garrote llevo...
Tú verás, pues, lo que haces.

(Nota de la Redacción: Esto, como verso, no es bien bien un verso, pero es rigurosamente histórico.)

Dificultades difíciles
o la gramática en compota

Vamos a hacer dos afirmaciones concretas. (Ojo, cajista: no me endiñe «croquetas»!) Ya sé bien bien que los que chafan como cale el idioma, dirán que meto los pies al cubo, pero a mí plim. Allá van las dos afirmaciones, bajo mi responsabilidad:

«Madrid empieza con M y termina con t.»

«Jerez se escribe con J?»

Pues generalmente se escribe con g. Me juego cinco nabos, o sean 25 pafias, equivalente a cien reales, o 2,500 céntimos, a que esto que digo es la buena verdad.

Y si lo dudáis, barrinad un rato y caeréis del burro.

Del capazo filosófico

Además del cloroformo, el éter, la coquina y la morfina, ¿qué otra substancia puede privar el sentido?

Un garrote.

(Probado y os convenceréis.

En el cielo debe haber un Diario Oficial.

O si no, ves dónde se publicarían los «Decretos de la Providencia»!

No sé pas por qué los sabios se devanan la cloaca buscando la ascendencia del latín.

Seguramente, su mamá fué la «lata» y el padre el «latón».

—¿Que es lo primero que se toma en los cafés?

—Asiento.

(¡Úva!)

—¿Que es lo que va más mejor para los resfriados?

—Un pañuelo.

El caballo de carreras

Lema: «...Y picon».

Carreras, que es un gato de los frailes, tenía mandra de ir a pie y se compró un caballo. Caballero, aunque plebeyo hasta el muelle de los huesos, en su caballo, hacía gozo de valiente. Su novia, Purita Arraza y Calomelano, estaba que no se veía de contenta de ver que su novio hacía tanta pachoca. Y un día, engrescada, le pidió el bruto (nos referimos al caballo), y él, todo blando, se lo dió.

Y he aquí cómo el penco, que era un careto con todos los ets y uts, desde aquel día fué de Pura Arraza...

(A propósito: si uno deja ir un pedo, es un cochino, ¿verdad?)

Pues si deja ir dos, es un bi-pedo. ¿Qué raro, oy?)

Volvamos al caballo de Carreras. Este lo compró a don Galo Pando, y con el caballo vino Galo Pando.

—¿Qué es esto que lleva en la panza?

—preguntó Carreras.

—Esto—hizo don Galo—es igual a usted cuando va a un banquete.

—¡No caigo!

—Sí, hombre. ¡En que c'incha!

Carreras se rompió de reir y compró el cuadrúpedo.

—Y esto que lleva aquí, ¿qué es?—hizo.

—Pues es como un propietario que tiene un piso para alquilar.

—¿Estrá usted de lomo?

—Sí, hombre. ¡L'arrienda!

Carreras se meó de risa.

—Y si usted lo monta después de comer—hizo Galo,—se parecerá usted al caballo.

—¿Yo?

—Usted al caballo.

—¿Yo?

—Sí, hombre. Irán los dos con el bocado en la boca!

Antes de tocar el dos con las pafias, Galo dijo:

—Y, sobre todo, no vaya usted a Sevilla con él.

—¿Por cuáles siete sueldos?

—Porque quien va a Sevilla pierde su silla, y la silla de este penco es de upa...

Luego, ya saben lo que pasó. Pura le hizo ascos al pelo, a la crin, a las pafas y a los lomos del animal. «¿Qué asco!», decía. Y un caballo con cuatro ¡c'ascos! no le hizo pieza.

Hoy el caballo de Carreras es propiedad de Paco Barda. Y claro, ¡lleva al Barda!

Conferencia

Nuestro querido colaborador y acreedor don Magno A. Contecimiento, dará un día de éstos, que se anunciará por radio y por el nuncio, una conferencia sobre el tema:

«El hombre no es de tierra.»

Don Magno alega, con aquella sinopsis heterogénea que habilla, que si fuésemos de tierra, cuando comiéramos un piñol, brotaría un árbol.

Identificadors.

Poema Mediterráneo

Decía doña Ruperta
(que era, por cierto, un xic tuerca)
a su sobrina, la Paca
(que era un gavadal de maca):
—¿Cómo es que Luis no c'enfila l'aguja? ¿Es que ya no hi fila?
(Esto, no son pas p...einetas, son preguntas indiscretas.)
Dijo Paca: —Tía, bada;
tiene la vista cansada.
(Que es cosa muy natural tanto aquí como al Puigmal.)
—Pues tu tío, al cielo sea,
aunque sea cosa fea,
el día antes de morir
y no lo digo por decir,
los trastitos reclamaba
y encara me la enfilaba.

¡PRONTO!

Estreno sensacional de la resuperficiata

PIM-POM

Obra del gran *produceur* Migrañes y de los acreditados literatos José Marfull, Diego Sigrons, Heliodoro Bernat, Paco Tarravilla, Julio Cuaña, Pedro Fonoll y 36 más

Música afeitada por Rupit

¡116 cuadros! ¡2,694 mujeres!

¡Dos briosos caballos!

Título de algunos de los cuadros::

El rapto de los Sabinos.

¡No vale a tirarse chinás!

Se traspassa «El Océano», café.

Luz o Paca.

Flores blancas y un caballo.

Leandro tras Hero.

El embutido de Don Benito.

El amor atado.

Etc. Etc. Etc.

La gran atracción

Fatty Mitos

creador del «black pork», baile de moda.

La pareja

Tres and Doves

de bailes de sala y alcoba

La mujer cañón:

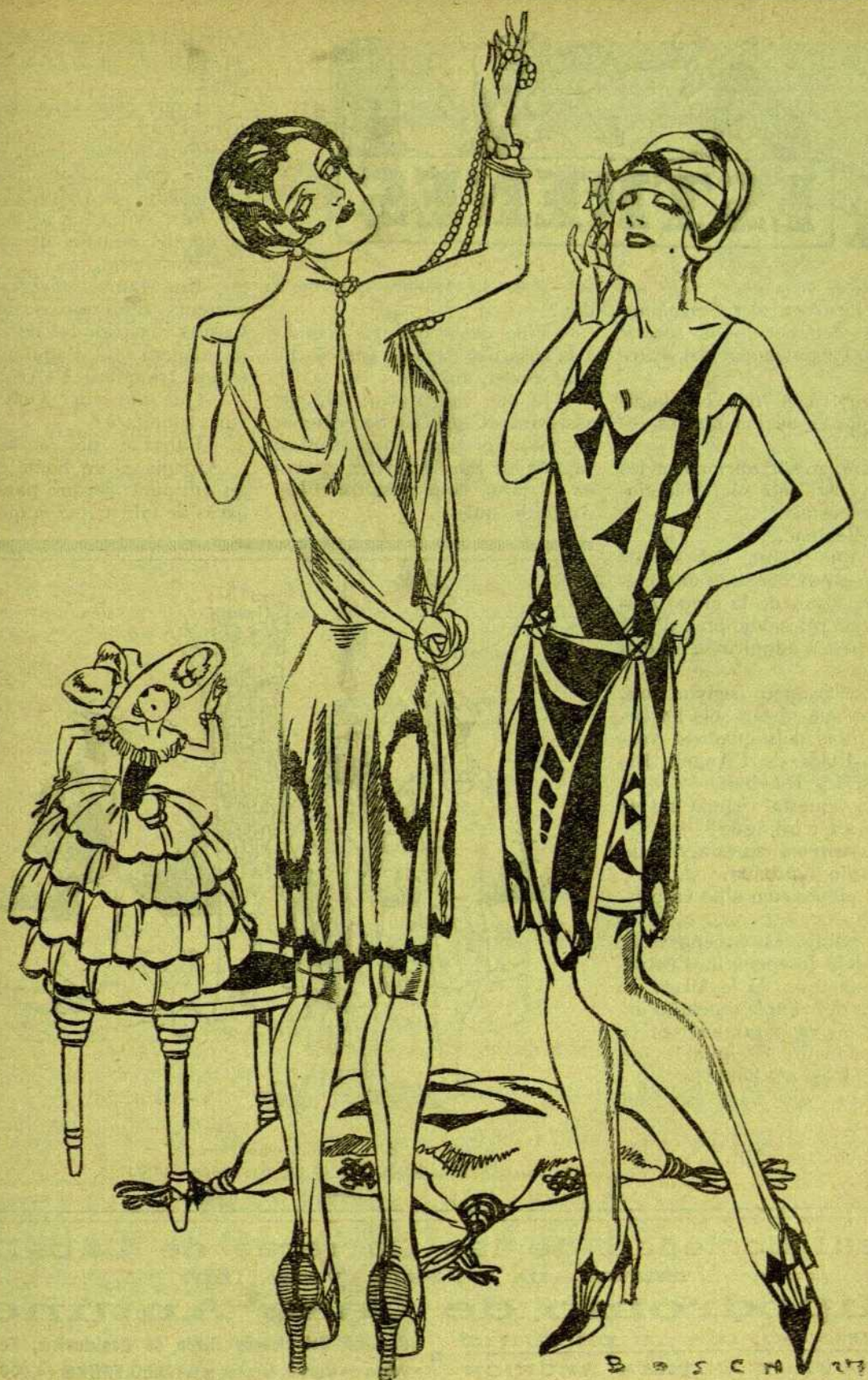
La Gran Otta

(162 kilos 315 gramos)

Y 212 atracciones más.

¡Arte! ¡Luz! ¡Taquígrafos!

¡Pronto!

—En Rafel té a la mà els medis de fer-me felig...
 —Sempre ho té a la mà? Quin caprici!

—Doncs, sí, senyor, vaig assistir a l'estrena d'*A Barcelona*, original del benemèrit senyor Montero i mantenedor del teatre català.

—I en va sortir complagut vostè, que és aficionat a les revistes.

—Veurà, jo sóc aficionat a les revistes, però no sóc col·leccionista de postals.

—No l'entenc.

—Es que l'obra del senyor Montero no és més que una col·lecció de vistes de la ciutat d'aquelles que pel mòdic preu d'una pesseta poden adquirir-se en tots els estancs.

—Potser exagera, senyor Pau.

—Però que ni tan sols ha llegit els títols dels quadros, vostè: La Plaça de l'Àngel, Els Josepets, La Rambla...

—Així aquesta vegada no és panoràmica i bilingüe?

—No, senyor, aquesta vegada és bilingüe i urbana.

—I el públic com s'ho va prendre?

—El públic es va engrescar davant dels Josepets, de l'entrada del «metro», de la Plaça de l'Àngel, del Turó i demés indrets, i no va parar en tota la nit d'exclamar: Es igual! Que està bé! I que és bonic!

—Celebro que hagi estat un èxit.

—Tingui per segur que va ésser-ho.

—I de la Meller, què me'n diu?

—Tinc entès que va debutar a la casa del davant, però jo no vaig poder anar-hi.

—Jo que vaig assistir-hi, puc assegurar-li que va decepcionar un xic. Els anys no passen en va, senyor Pau. La Raquel avui en té tants com nosaltres. Recordi de quan...

—Oh!, per l'amor de Déu, no em parli de la guerra dels Carlins!

—I què més conta de bo, senyor Pau?

—Poca coseta, però, en fi, ja que hi estem posats, parlem de la comèdia de l'Honor Maura, *En Paz*, estrenada al Poliorama la nit del benefici de la Bassó.

—Parlem-ne.

—En Maura, malgrat certes corrents subterrànies de crítics tossuts, ha triomfat de la mateixa manera que d'aquí un quant temps triomfarà l'«Azorin».

—Què diu ara? Que l'«Azorin» triomfarà?

—Parteixo de la base que l'«Azorin» és un home que s'ha fet antipàtic perquè pateix d'un excés de talent. I com que aquest

—Aquest negre té la dona embarassada.

—Digues, doncs, que té un negre per-vindre!

Real Sociedad de las Carreras de Caballos

TEMPORADA DE PRIMAVERA 1927

Hipódromo de Casa Antúñez

DOMINGO, DÍA 18 DE JUNIO

OCTAVA Y ÚLTIMA REUNIÓN

Premios Coll-blanch, Barón de Bentmusem, Fernando

Primo de Rivera, Brunor y CAMILO FABRA (4,000 pts.)

Se despachan tickets en la taquilla del Teatro Novedades y en el domicilio de la Sociedad: Paseo de Gracia, núm. 32

Servicios extraordinarios de Tranvías y Autobuses

talent havia estat reconegut pels crítics, els mateixos crítics en veure que aquest home de talent reconegut els deia «burros», s'han revoltat i han negat el que primer havien reconegut. Ha de pensar que els crítics encara no s'hi havien trobat mai amb què ningú els criticués.

—Ja és trist per un crític haver d'ésser criticat.

—Però anant a ço que anàvem; aquest Maura sap on té la mà dreta i *En Paz* és tota una obra feta a mida pel llum d'una actriu de les facultats de la Bassó.

Tant en Maura com la beneficiada assoliren un triomf de debó i els aplaudiments que els tributà el públic foren xardorosos i entusiastes.

—I de l'espectacle estiuenc del «Còmic» que no en sap res?

—No he tingut temps.

—I de l'estrena de la novel·la de *presidio* d'en Vidal i Planas?

—Tampoc he pogut.

—I del debut de la Companyia Díaz-Artigas, què me'n pot dir?

—Res, fill; tampoc he tingut temps.

—Doncs, compri's un «patinette» i a veure si la setmana entrant podem donar l'abast.

—Mec! mec! mec!

—Estigui bonet i que s'hi conservi.

SENSE DIARIS

L'escena passa en un petit poble de la comarca d'Esterri.

Plou a bots i a barrals.

Un viatger es fica en l'únic

—De qui és aquest retrat que t'he trobat a la butxaca?

—D'una dona que vaig conèixer abans de casar-me amb tu.

—Es a dir, que ja abans de conèixer-me m'enganyaves?

hostal d'aquells volts, i, en entrar-hi, exclama:

—Això és el diluvi!

—El di... què? — pregunta l'amo.

—El diluvi. No ha sentit a parlar mai del diluvi?

—En bona refè que no.

—Sí, home. Noè l'arca, el mont Ararat...

I el fondista, gratant-se el cap, respongué:

—Ja se'n farà càrrec, senyor, però, amb aquest temps, ja fa sis dies que no rebem el diari!

FALÒRNIES

La Rosa ja no va al ball i ha perdut molta alegria: i la veureu cada dia amb llàgrimes cara avall.

La causa d'aqueix dolor la saben només que tres: el murri del seu promès, ella i el seu confessor.

ENTRE VELLs AMICS

En Pau i en Pere, després de molts anys de no veure's, es troben a la Rambla. En Pau, modestament, treballa i va vivint. En Pere, ni això. Fa dos dies que no menja ni sap quan ho farà.

No puc fer gran cosa per tu, amic Pere. Però, som o no som amics vells? Acceptaries menjar un plat d'escudella del dia abans?

—Prou! De bona gana!

—Entesos, doncs. Demà, passa per casa!

GRAN SASTRERIA LAIETANA LA DEL RELLOTGE

EXTRAORDINARI ASSORTIT EN LES ÚLTIMES NOVELTATS

Trajes d'estam, a mida, des de 85 a 180 ptes.

Trajes dril i gabardina, a mida, de 27 a 45 ptes.

Pantalón tennis, de 18 a 40 ptes. — Pantalón dril, de 12 a 22 ptes.

Talladora de primera categoria. — Tall i confecció garantida. — Es la casa més acreditada perquè

ven tots els seus articles de millor qualitat al preu més barat

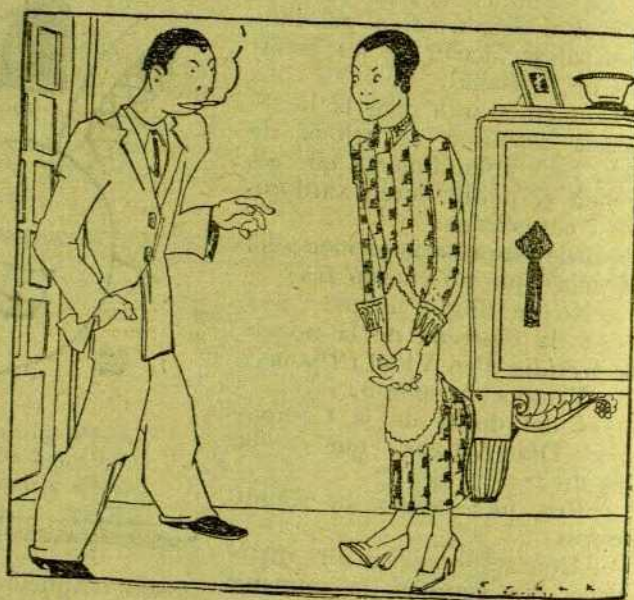
40 - VIA LAIETANA - 40

L'HMOR ESTRANGER

—Home, carai, jo the deixat un paraigua i tu em tornes un helicòpter.

(De Pèle Mêle)

—Que no hi són els senyors?
—Ara es deuen estar ficant al llit.

—De debó li agrado?
—Si és l'única dona que hi ha en aquest poble!

(De Parisiana)

—Per què et vesteixes de nena?
—Per a rejevenir a la mamà.

(De Parisiana)

Un anunci de El Liberal, de Madrid:

«Ayudaré ciento cincuenta pesetas mensuales o vida familiar a señorita demuestre serlo. Alta, agraciada...»

Hi ha demostracions molt difícils de fer!

I també de El Dia és el següent article:

«Me atormentaban como cilicios sobre el alma.

«Pero los prejuicios huyeron en catedral apenas me habló en el cielo libre la voz de un ruiseñor.»

I nosaltres que somriem en llegir en Junoy.

—Quan jo hi vaig néixer—diu,—al carrer de casa n'hi havia casa sí, casa no.

—Al costat de casa teva n'hi tenies?

—Hi pregunta un amic.

—No!

A Nova York, el doctor W. Graham Walker ha publicat un llibre, en el qual per a conquerir adeptes descriu el cel així:

«El cel és un lloc capaç per a poder contenir 299.900.000.000.000 d'ànimes, de les quals, cada una disposarà d'una casa de cent pisos, cada un dels quals fa 16 per 16 per 16...»

Enganxem, tal com ho llegim:

«En su último discurso Mussolini ha afirmado que aprovechará el impuesto sobre el celibato para impulsar a los italianos a que se reproduzcan más de prisa. Funda estos deseos de crecimiento en que 40 millones son demasiado poco ante 80 millones de alemanes y 200 de eslavos.»

Ja veiem la bessonada declarada obligatòria...

Aquí els en servim una altra de fresca:

«Maidstone. — Reina gran expectació ante el anuncio de la vista de la causa seguida contra el barón sin Gerard Arthur Maxwell of Willshire, por atentado a las costumbres.

«Parece que el barón llevó en auto a un bosque a miss Jane Old. Llegados allí, exigió violentamente de ésta que se desnudase y no conservase más que sus medias y sus zapatos. Después untó cuidadosamente su cara y su cuerpo con una pasta para limpiar los cueros y la dejó abandonada.»

No, si quan els anglesos es posen a fer brometa, són castissos.

A París, una senyora ha presentat una denúncia perquè el seu marit ha portat de l'Àfrica seixanta cries de cocodril, que ha ficat en la cambra de bany.

Tanmateix, hi ha dones ben poc complaents.

Copiem de El Día, de Palma, el següent treball:

«La discípula.

«—Dejó discípulos Eróstrato?

«—Yo soy una—dijo al instante la pöllila.»

Ja està. Els ha agradat?

—Mira que va dreta!

—Així voldria veure el seu home!

DEPILATORI BORRELL

Li' úpic que treu en un minut el pèl fins la rel, per fort que sigui, de qualsevol part del cos (cara, braços, cames) sense irritar ni molestar. Veuja en perfumeries a 3'50 ptes. pot

Si això ho diem nosaltres, ens diuen simples.

El Govern d'Alemanya ha fet públic, per a ús dels seus agents, un còdix d'urbanitat. Des d'ara, està prohibit dirigir-se a una dona sense dir-li «senyora».

Els empleats de ferrocarrils no podran parlar amb els viatgers, si no duen la gorra a la mà i les mans fora de les butxaques.

Un dels articles del sudit còdix prohibeix als carters menjar pa i salsitxa davant del públic.

També estan de brometa a Alemanya!

biquidació

Es hora de comprar

Rellotjes i joies

de totes menes a preus de verader REMAT

— Dos mesos de liquidació

CASA COTS
CARRER HOSPITAL, 11

De *El Liberal*, de Madrid:

«Profesor masaje americano, gratis domicilio, señoras, por clientela...»

Cert massatge també l'hi fariem gratis, nosaltres.

Llegim i enganxem:

«Un antiguo zapatero llamado Miguel y de 83 años de edad, fué detenido el lunes en Châteauevilan acusado de haber matado a su mujer a cuchilladas. El viejo ha confesado.

«Ha reconocido que, en efecto, ha matado a su mujer cuando ésta se encontraba en la cama y dormía. Y añadió que había procedido así porque su mujer le había engañado con otro hombre en el curso del año 1874.»

Es veu que l'home havia meditat molt la venjança...

A Friedrichshafen es construeix un zepelín-casino, amb saló de te, menjador i sala de ballar.

PAGEOL

cura la blenorragia

FRICOT

RES MILLOR PER A LA PELL

Això de ballar pels núvols es creu que temptarà els rics.

I, sobretot, no molestarà els veïns de sota.

Quan s'inaugurarà el primer meuble aeri?

En F.... era bomber a L'Havana, en aquells temps, ja llunyans, en què això era, pels espanyols que hi vivien, un honor gairebé aristocràtic.

L'altre dia es contava un fet del bon senyor que no deixa de tenir gràcia. Es passejava, l'home, tranquil·lament, quan toquen a foc, i ell, com si res.

—*Qué haces, F...., así parado? Hay fuego!*—li va dir un company.

I ell respongué seriosament:

—*No puedo ir, hijito. Hoy me he puesto un cuello de celuloide!*

A en Lindbergh, mentre ha estat a França, li han donat quinze dinars més o menys diplomàtics, sis recepcions, dos balls i no sé quants tes.

El que devia dir l'aviador:

—Velar sobre el mar, no és res. Quan es comença a ésser heroi és després, bon xic després.

En R.... va fer la conquesta d'una meuca. I aquella nit, com a bon xicot inexpert, va anar a casa seva portant-li un ramell de flors.

—Com! Un ram de dos rals! I és vosaltres aquell que em volia cobrir de flors?

PUCES

polls i altres insectes
es destrueixen amb

DISCRETAN

Polvors inofensius, radicals,
positius, no emmetzinen, no
taquen, res delata el seu ús

Venda: **SEGALÀ**, Rambla. **GALLARDO**, Ronda Sant Antoni, 88. **GELART**, Princesa, 7

TEATRE COMIC

Divendres, 3, estrena de l'espectacle d'estiu
REVUE EN FOLIES

TEATRE ESPANYOL

C. Sampere-Bergés
EL FILL DEL CARRER

En R...., no sabent què contestar, digué:

—Es... que... no em creia que estés tan grassa!

Diàleg entre modistes:

—Quan en Miquel va dir-me que m'estimava, vaig enrogir i vaig abaixar els ulls...

—Per veure si era veritat?

Quan en C.... sortí de casa la Ramona, li va dir:

—Noia, passo més bona estona amb la meua dona.

—Què et fa que jo no faci, eh?

—No em cobra res!

Correspondència

Xanu.—Déu nos enguard d'agafar una ceba així! Cregui que el playem de debò.

Biftec II.—Home, no. Que encara tenguin creences i conducta.

Un moro trist.—Encara no som allà on anem. Complirem amb molt gust el seu encàrrec.

Un sudista.—No li sembla que el tema de les sogres ja fa tres coses? Posi's la mà al pit i contesti'n.

Colom de Sans.—Anirà el conte, amb uns quants cops d'estisora. Allò altre, no es faci il·lusions.

Rei del Carbó.—Si és una prometença, digui'n-ho, que farem un esforç.

Bikar Bonnat.—Molt oportú i graciós. Si en sap cap més, no s'entregui.

Tres nenes papistesques.—Bé, vaja! Que de nenes no en tenen rees. Ara, que de bruts en tenen molt.

Passa de Llarg.—Ingressa al nostre Museu Secret. Hi farà goig de debò.

Un florero.—Bé, si, però, què vol fer-hi? Van així les coses d'aquest món!

K. Lent.—No s'han de perdre mai les esperances. De vegades, sap?, per on menys es pensa surt un auto.

Morros de Be.—Si l'hi publiquem, uns catorze anys de «angria» no ens els treu ningú.

Sicalíptica.—Sí, prenda. L'hi ficarem. No li podem negar res.

Noi tendre.—Anirà, sí, senyor, però no allà on vostè es pensa. Anirà... al cove.

Sòmines.—I ara, pau! Que ens ha pres per *El Hogar y la Moda*, potser?

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

IDEAL MEUBLEE

CARRER GINJOL, 3 (Plaça Teatre)
Telèfon 1186 A.

Montat amb tots els avenços moderns
Lits de metall: Cambres de bany: Cal·lefactió, telèfon particular, etc.: Magnífiques habitacions a 5 pessetes

PER A LES REVETLLES I FESTES DE BARRI
FANALS, GARLANDES, CONFETI, SERPENTINES i tota classe d'exornaments

Carrer Sant Pau, 83 **INDUSTRIAL BOLSESA, S. A.** BARCELONA

Juegos Florales

Preciosa novela de
Joaquim Belda, ilus-
trada per Oxymer

UNA pta.

MEUBLÉE CATALUÑA ENTRADA POR ARENAS, 4
Y ESCUDILLERS, 65

Habitaciones con todo el confort moderno. Agua corriente en
todas habitaciones fría y caliente. Calefacción central, etc., etc.

SUCURSAL:

MEUBLÉE OLIMPIA Hospital, 107 Entrada: Oadana, 1

Rasgos de ingenio

DE

Jacinto Benavente

Un tom en rústica, amb portada a tricromia

PREU : DUES PESSETES

Agudezas de Quevedo

Ingeniosidades, Humorismos, Frescures

Colección de sus poesías más alegres y picarescas.—Un tomo en rústica con el retrato del autor, 65 cts.

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Bar-
celona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon
privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la mo-
derna. - Ventiladors elèctrics

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Ventiladors
elèctrics i saletes de bany. - Telèfon en totes les habi-
tacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del
teatre Círcol Barcelonès); Barcelona

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

EXIT grandios de la **LOTION LADIL**
Pànic remol que, sense perjudicar, mata les cabres per rebels que siguin
CARRER DE LA UNIO 5 FARMACIA

MÉDICOS Y BOTICARIOS

Curiós llibre de sàtires, contes, epígrames, narracions
i altres coses. Preu : 5 pessetes

**VÍAS RINARIAS : IMPUREZAS de la SAN-
GRE :** Basta de sufrir inútilmente de dichas enfer-
medades gracias al maravilloso descubrimiento de
LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamen-
te por todos los médicos que los cono-
cen y merecen la absoluta confianza
de todos los que los han usado pues
unánimemente reconocen que en es-
tos crónicos, difíciles y tenaces, traí-
dos durante mucho tiempo son toda
clase de medicamentos con resultados
ínfimos o nulos, mediante los MEDICA-
MENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron
pronto y radicalmente de sus enfer-
medades.

VÍAS UMINARIAS. — Hemorragias
(gurgaceones) en todas sus manifesta-
ciones, uretritis, prostatitis, orquitis,
cistitis, gota militar, etc., del hombre,
y vulvitis, vaginitis, metritis, uretri-
tis, cistitis, anexitis, flujos, etc., de la
mujer, por crónicas y rebeldes que
sean, se curan pronto y radicalmente
con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan
por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de son-
das, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la
presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.

5'50 PREUEN CAJA. 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

IMPUREZAS DE LA NANGRE. — Sífilis (avariciosa), sosa
mas, herpes, úlceras varicosas (lagas de las piernas), eru-
pciones escrofulosas, eritemas agós, urticarías, etc., enfer-
medades que tienen por causa humores, viscos o infecciones
de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan
pronto y radicalmente con las PÍLULAS DEPURATIVAS DEL DO-
CTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y per-
fecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan,
aumentan todas las energías del organismo y fomentan la
salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas
granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del ue-
llo, inflamaciones en general, etc., quedando la piel lisa,
pura y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando
en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5'50 rta. FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor
sexual), poluciones nocturnas, espermatorreas (pérdidas se-
minales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de
cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, tem-
blores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y to-
das las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento
nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto
y radicalmente con las GRÁJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOI-
VRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del
cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas espe-
cialmente a los agotados en la juventud por toda clase de
excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente to-
das sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin
violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—
—VENTA, 5'50 rta. FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Hidas, 8, su O.
Moneda, 11, Barcelona.—VENTA: Farmacia Segal, Bar-
celona de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 1, y
en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La
ruina de los pastores : MATA CABRAS RAPID, a
la primera vez R. I. P. — Clínica de vias urinarias
lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6
(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA Es cura radicalment amb el **RONYA**
SULFUREO GABALLERO

que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De vendrà Combe de l'Asalto, 86
Centros d'Espècífics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes hi-
giéniques alemanyes de les millors
marques. — Sense rival. — Proveu-les i
us convencereu. — Mata-cabres en pois
50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

—No tinguis por. Com més calent està el cos, més freda troba.
—Ai, Pepet, em glaçaré!